

סיפורי אישי
של בחורה

סיפורי אישי של בחוריה

שלום.

שמי ברוריה. אני בת 27, נשואה +3.

להריון הראשון נכנסתי כחצי שנה אחרי החתונה, בדיוק סיימתי את לימודי בסמינר והתחלתי לעבוד, מיד בהתחילה הגיעו הבחילות, הן היו נוראיות וממשכו כל הזמן. כל מה שאכלתי-מצא את דרכו החוצה די מהר. ביחד עם הבחילות וההקאות הגיעה חולשה נוראית. הרופאה טענה שמדובר בחוסר בויטמין D וברזל, ונתנה לי ערימת כדורים לבלוע בכל יום. לא שזה ממש עזר-כי הכדורים גם הם יצאו בהקאות.

הייתי מקיאה בוקר צהריים וערב. בארוחות ובין הארוחות. בעבודה וברחוב. הייתי מאחרת המון לעבודה, כי בכל פעם שרציתי לצאת מהבית הקאתי שוב ושוב. לפעמים כמה פעמים ברצף, וככה רועדת מחולשה הגעתי לעבודה. כמוכן שלא יכולתי לתפקד כרגיל. אבל אני לא טיפוס שמוותר לעצמי, אז גררתי את עצמי בשארית כוחותיי כל יום לעבודה. ניסיתי לעשות את המקסימום שיכולתי, זה לא ממש הספיק ועמדתי לפני פיטורין. לא יכולתי להרשות לעצמי להפסיד את העבודה הזו, כי בשלב זה הייתי מפרנסת יחידה, והגענו למצב שבלי המשכורת שלי לא יהיה לנו מה לאכול ואיפה לגור, אז סחטתי את עצמי עד תום.

בעלי לא הבין מה קורה לאשתו. כולה הריון! קצת בחילות והקאות וכולן עוברות את זה. הגיסות, החברות, הסביבה הקרובה...אף אחד לא הבין מה עובר עלי. אפילו הרופאה כשבכיתי לה, אמרה: זה טבעי וזה בסדר ואל תהיי מפונקת. וכשהברזל לא עלה היא הגדילה לי את המינון... הייתי שוכבת ימים שלמים במיטה רועדת מחולשה. קמה לשירותים להקיא וזוחלת חזרה למיטה. לא יכולתי לסבול ריחות, ולא הרשיתי לבעלי להתקרב לדלת אמותיי. אחרת- הייתי מקיאה שוב.

אני זוכרת את אותו ערב שבו חזרתי מהעבודה חלשה ומרוטה, דיברתי עם אמא שלי בטלפון. "את יודעת", אמרתי לה, "עכשיו אני מבינה את

אלו שעושות הפלה". אמא שלי הזדעזעה עד עמקי נשמתה מהמשפט, ואני, ילדה טובה של אמא, לא העזתי לספר לה שגם אני חולמת על הפלה. רוצה, משתוקקת, להפסיק את הסבל והסיוט הזה עכשיו. לגמור עם הגיהנום הזה שנפל עלי בפתע פתאום.

לא אמרתי. בחורה תמימה כמוני שלפני רגע סיימה סמינר. ידעתי שזה לא בסדר לחשוב ככה, קיבלת מתנה ענקית מהשם, ברכה עצומה, וככה את בועטת בה? שאלתי את עצמי כל הזמן, מה לא בסדר בי שאני מעיזה בכלל לחשוב ככה? נשים אחרות היו מתות להתחלף איתי ולזכות בילד.

אבל אני לא רציתי לבעוט. חלמתי על משפחה גדולה, ענקית, ברוכת ילדים שמחים ומאושרים. רציתי להיות אימא. אבל אף אחד לא סיפר לי שהדרך לאימהות עוברת בגיהנום שאורך כמעט תשעה חודשים...

אחרי שנולדה הבכורה הייתי מאושרת. חלמתי לקחת מניעה לכמה זמן כדי להתאושש אבל הרב שבעלי שאל בטלפון כמעט צחק למשמע השאלה: אתם זוג צעיר, יש לכם רק ילד אחד. מה כבר יכול להצדיק מניעת הריון? הוא אישר מניעה לחודשיים ואחר כך שנשאל שוב. המשפחה לחצה, נו, מתי כבר הבא בתור? הבעל חלם כמוני על משפחה ברוכה, ומהר מאוד נכנסתי להריון שני, הפעם היה קצת יותר סביל... עדיין הקאות כל הזמן, בעיקר בחודשים הראשונים. אבל איכשהו שרדתי. ונולדה השניה בשעה טובה ומוצלחת.

שנתיים וקצת אחר כך נכנסתי להריון שוב. האמת, כמעט מתי מפחד. זכרתי את תופעות הלואי והחוויות הלא נעימות מההריונות הקודמים אבל שכנעתי את עצמי שכל הריון הוא חוויה חדשה, וזה לא מחייב שארגיש כך שוב. וחוצמזה רציתי מאוד בת נוספת, לקרוא לה ע"ש אימי ע"ה. למרות שכבר ידעתי למה אני נכנסת, ההריון

הזה היה החוויה הטראומטית ביותר שעברה עלי מאז הולדיו.

הבחילות הגיעו לרמה בלתי נסבלת, ההקאות נמשכו לאורך כל היממה והשאירו אותי רועדת מחולשה...הפעם...היו לי כבר שתי ילדות בבית וגם עבודה מסודרת.

בשלושת החודשים הראשונים לא יכולתי לעבוד בכלל. הייתי מגיעה אחת לשבועיים בערך. ובכל שאר הזמן הייתי שוכבת במיטה חצי מיובשת. זוחלת מהמיטה להקיא ובחזרה. לא יכולתי לתפקד בבית, ובטח שלא בעבודה. לא בישלותי, לא אכלתי, לא כיבסתי, לא ניקיתי ובקושי יכולתי לחייך לילדות. בעבודה לא הסכימו להבין את המצב ושוב עמדתי לפני פיטורין. שהרי "הריון זו לא מחלה" ומה ההצדקה להיעדר כל כך הרבה זמן מהעבודה?

בכיתי לרופאה שירדתי במשקל 6-7 קילו. שאני כל היום במיטה מקיאה וחלשה ולא מתפקדת. והיא, דווקא רופאה אמפתית ומקצועית שמטפלת גם בהריונות בסיכון-הסתכלה עלי ואמרה: לא כדאי לך ליפול לזה, תקימי את עצמך מהמיטה בכוח ואל תתני לעצמך לשקוע בדיכאון.

האמת, כמעט בכיתי. ציפיתי שהיא תבין אותי, את החולשה האיומה, את הגרון השרוט עד זוב דם מהקאות. את חוסר התפקוד...ציפיתי שתפנה אותי לקבל עירוי כי הייתי מיובשת, שתתן לי מרשם למשהו שיפסיק את הבחילות האיומות או לפחות יקל עליהם.

ובמקום זה אני מקבלת אפס אהדה, הבנה או אמפתיה. אפס רצון לעזור, ומבט שלי: אל תהיי מפונקת.

רק כשהתעקשתי זכיתי לקבל מרשם לפירידוקסין+דוקסילאמין (דיקלקטין) דרך הקופה.

יצאתי ממנה בהבנה שבעסק הזה אני לגמרי לבד. כל עוד העובר מתפתח תקין, מבחינתם אני יכולה למות. אף אחד לא יעשה כלום בשבילי, בשביל לעזור לי. רציתי לשאול את הרופאה שלי איך בדיוק היא חושבת שאני אמורה להרגיש כשאני מקיאה כל הזמן. חלשה כמו זבוב ולא יכולה להקים את עצמי מהמיטה ולתפקד? וכשהסיוט הזה נמשך כבר כמה חודשים, מה בעצם ימנע ממני להכנס לדכאון? היו ימים שהתפללתי למות, שרציתי רק לגמור עם הסבל הזה ולהפסיק אותו.

בעלי השתדל מאוד לקחת על עצמו את עול הבית. הוא די תפקד כאב חד הורי בתקופה האיומה הזו והבית שלי היה נראה זוועה.

גם כשהיה לי קצת כוח לטפל בילדות הוא נגמר מאוד מהר. וכשהוא נגמר הייתי מרגישה כאילו הרוח יצאה לי מהמפרשים. הייתי זוחלת למיטה לשכב שוב, או שהייתי קורסת על הרצפה בלי יכולת לקום. לפעמים זה היה קורה באמצע משחק עם הילדות על השטיח או שטיפת כלים. ובמצב הגרוע יותר זה היה קורה באמצע האמבטיה של הילדות. הייתי נאלצת להשאיר ילדות בנות 3 ושנתיים באמבטיה לבד. כשאני מקשיבה מהחדר שהן מדברות ביניהן וצוחקות וזו הדרך שלי לדעת שהן בסדר ואף אחת לא טבעה באמבטיה חס וחלילה! הרגשתי חצי מתה, לפעמים מרוב חולשה לא הייתי יכולה לדבר. הרגשתי שזה לוקח ממני מידי הרבה אנרגיה, אנרגיה שאין לי.

ימים שלמים שכבתי במיטה מיובשת. אפילו לגרור את עצמי לרופאה לא היה לי כוח. מה גם שלא היו לה תורים פנייים בחודשיים הקרובים, והיא לא ממש התייחסה לתחושות שלי. הייתי חושבת לעצמי שאולי אני אמות פה מחולשה והתייבשות ואף אחד לא ידע. הייתי מחזיקה את האלחוטי לידי כדי שאוכל להזעיק לעצמי אמבולנס אם יכלו כל הקיצין...

והיה גם חוש הריח. הרגשתי כמו כלב ציד. יכולתי להריח את הבל הפה של האנשים אפילו ממרחק. ריחות גוף עשו לי בחילות נוראיות וגרמו להקאות נוראות עוד יותר.

את הריח של בעלי לא יכולתי לסבול, הייתי בוכה לו שיתרחק ממני כי זה גרם לי להקיא ולהרגיש נורא. אבל הכי גרוע היה שלא יכולתי לסבול בשום פנים ואופן את הריח של הקטנה שלי. ילדה טהורה בת שנתיים וקצת, עדיין תינוקת. שרק רצתה להתרפק עלי, ולקבל חיבוקים כמו שהיא רגילה. ובמקום זה הרחקתי אותה ממני, צעקתי עליה שתלך ממני ושלא תתקרב. הייתי נועלת את הדלת של חדר השינה כדי למנוע ממנה להיכנס. והייתי שומעת אותה צורחת ובוכה מהצד השני של הדלת, לא מבינה מה קרה לאמא שלה. והאם היא כבר לא אוהבת אותה יותר, שהיא מתנהגת אליה ככה. הייתי בוכה ושונאת את עצמי. הרגשתי משוגעת. לא יכולתי להפסיק את הבחילות וההקאות האלו, את החולשה הנוראית הזאת, את הריח...

הרגשתי שאני הולכת להשתגע והייתי חייבת להתרחק קצת בשביל לשמור על מעט השפיות שנותרה בי בתקופה האיומה הזאת.

כל מגע עשה לי רע. זה הרחיק אותי יותר מהאנשים היקרים לי.

המשפחה המורחבת לא הבינה בכלל מה עובר עלי. קיבלתי עצות לרוב מכל מיני שהרגישו את עצמן בעלות ניסיון, כי הן הרי עברו יותר מהריון אחד בחיים שלהן, והריון זו לא מחלה. ואל תהיי מפונקת.

על עזרה לא היה הרבה מה לדבר.

הדיקלקטין בהכנה מיוחדת מהקופה היה הצלה בשבילי. הוא לא עזר לגמרי אבל בשלב הזה זה עזר לי לחזור לשפיות. ירדתי מעשרים הקאות ביום לשלוש או לחמש. התחלתי לאכול ועליתי קצת במשקל. ויכולתי קצת יותר לתפקד.

אני כעת כבר שנתיים אחרי, ועדיין לא התאוששתי לגמרי.

כשכתבתי את החוויות האלו בכיתי, כי הכל חזר אלי שוב. והבנתי שהחלום שלי על משפחה ברוכה והרבה ילדים מתוקים שיקפצו סביבי יהיה כרוך בסבל לאין ערוך. אני לא מסוגלת לחשוב אפילו לעבור את זה שוב.